

Διά νά τονωθῆ ἡ παραγωγικότης καί ἀνταγωνιστικότης τῆς οἰκονομίας μας (ἀπό τήν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιβίωσις της)

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΣ...

χρειάζεται νά γίνουιν πολλά —καί ὄχι εὐχάριστα. Χρειάζεται, ἐν πρώτοις, μία νέα ὑποτί-

μησις τῆς δραχμῆς. Χρειάζεται ἀκολούθως μία «ἄμβλυσι τῶν μηχανισμῶν τῆς εἰσοδηματικῆς πολιτικῆς» (δανειζόμεθα τήν κομπῆν ἐκφρασίαν ἀπό τήν ἐκθεσίαν τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος), δηλαδή οὐσιαστική ἐγκατάλειψις τοῦ συστήματος τῆς αὐτομάτου ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀμοιβῶν, ὥστε νά μή «αὐτοτροφοδοτῆται» ὁ πληθωρισμός καί νά μή ἐπιβαρύνεται ὑπερμέτρως τό κόστος τῶν προϊόντων καί ὑπηρεσιῶν μας καί νά μπορούν αἱ ἐξαγωγαί μας νά «σταθοῦν» εἰς τόν διεθνή στίβον. Εἶναι ἀναγκαία ἡ σύνδεσις τῆς ἀνόδου τῶν εἰσοδημάτων ὄλων μας μέ τήν αὐξήσιν τῆς παραγωγικότητος. Εἶναι ἀναγκαία ἡ καλλιτέρα ὀργάνωσις καί λειτουργία, ὁ τεχνολογικός ἐκσυγχρονισμός, ἡ προσαρμογή τῶν οἰκονομικῶν φορέων εἰς τάς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν... Διά νά ἐπιτευχθῆ, ὅμως, αὐτό, βασική προϋπόθεσις εἶναι ἡ πραγματοποίησις ἐπενδύσεων —σημαντικῶν, παραγωγικῶν, ἀποδοτικῶν ἐπενδύσεων— πού θά αὐξήσουν τόν ἐθνικόν πλοῦτον καί θά ἐπιτρέψουν (τότε μόνον!) ὑγιῶς ὑψηλότερον ἐπίπεδον ζωῆς, βιώσιμα συστήματα κοινωνικῆς προνοίας, πραγματικὴν ἀνάπτυξιν καί εὐημερίαν. (Διότι σήμερον, ὅπως ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΕΒ κ. Θ. Παπαλεξόπουλος, «ἀναλίσκουμε, ἀντὶ νά παράγουμε, ἐθνικὸ πλοῦτον»). Διά νά πραγματοποιηθοῦν τοιαῦται ἐπενδύσεις ἀπαιτεῖται ἀναζωογόνησις, ἐνθάρρυνσις καί κινητοποίησις τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως, τῶν Ἑλλήνων καί ξένων, νέων καί παλαιῶν ἰδιωτῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ἡ προηγουμένη κυβέρνησις τοῦ ΠΑΣΟΚ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε διά νά ἐξαλείψῃ καί τάς ἀντικειμενικάς προϋποθέσεις καί τήν δυνατότητα καί τήν διάθεσιν τῶν ἐπιχειρήσεων νά προβοῦν εἰς ἐπενδύσεις —μέ τό κλίμα ἀβεβαιότητος πού ἐδημιούργησε, μέ τήν πολιτικὴν τιμῶν πού ἐφήρμοσε, μέ τοὺς ἀσφυκτικούς ἐλέγχους, τάς σοσιαλιστικὰς ἀλχημείας, τόν διωγμὸν τοῦ κέρδους, τήν οἰκονομικὴν καί ἠθικὴν ἐξουθένωσιν τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐπίστευσεν ἴσως ὅτι τό κράτος θά ἠδύνατο νά ὑποκαταστήσῃ τοὺς ἰδιώτας ἐπενδυτάς, συνεπικουρούμενον ἀπὸ «πακτωλοὺς» κεφαλαίων τριτοκοσμικῆς, κυρίως, προελεύσεως. Θά πρέπει, ὅμως, ἤδη νά ἔχη κατανοήσῃ πόσον πεπλανημένη ἦταν ἡ πεποίθησις αὐτή. Τό κράτος, ὡς ἐπιχειρηματίας-ἐπενδυτής, ἔχει πολλαπλῶς καί κατ' ἐπανάληψιν ἀποτύχει, ἐνῶ ἡ προσδοκωμένη ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ

έπενδυτική «συνεισφορά» παραμένει δνειρον άπατηλόν. Καί θά παραμείνη, άν δέν άποκατασταθῆ ἕνα εϋνοϊκόν διά τήν άσκησιν τῆς έπιχειρηματικῆς (καί, κατ' έπέκτασιν, τῆς έπενδυτικῆς) δραστηριότητος περιβάλλον. Ἡ νέα κυβέρνησις όφείλει, χωρίς καθυστέρησιν, νά στραφῆ πρός τήν ιδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Νά τήν άπελευθερώσῃ από τόν βρόχον τοῦ «κρατικισμοῦ» καί από τόν άθέμιτον άνταγωνισμόν τοῦ δημοσίου καί τοῦ «κοινωνικοῦ» τομέως. Νά «άναστήσῃ» τό κίνητρον τοῦ κέρδους. Νά τήν ένθαρρύνῃ —όχι μέ λόγια, μέ ἔργα. Νά συνεργασθῆ έποικοδομητικῶς καί ειλικρινῶς μαζῆ της. Νά καλλιεργῆσῃ ἕνα κλίμα συναινεσεως καί «συσστρατεύσεως», όχι τριβῆς καί άντιπαράθεσεως μεταξύ τῶν κοινωνικῶν εταίρων. Νά διαμορφώσῃ (καί νά τηρήσῃ!) σαφεῖς, διαφανεῖς, ρεαλιστικούς «κανόνες παιγνιδιοῦ», πετώντας εἰς τόν κάλαθον τῶν άχρήστων (όπου άνήκει...) τό Πενταετές Πρόγραμμα, εἰς τό όποῖον ό κ. Ἄρσένης παραπέμπει μονοτόνως τούς έκπροσώπους τῶν παραγωγικῶν τάξεων όσάκις παραπονοῦνται (δικαίως!) διά τήν κρατοῦσαν άβεβαιότητα. Ἐάν δέν άκολουθήσουν μίαν τέτοιαν νέαν πολιτικὴν ό κ. Παπανδρέου καί οἱ συνεργάται του, ἄς λησμονήσουν (καί αὐτοί καί ό λαός) ὅλας τάς έπαγγελίας περί αύξήσεως τῆς παραγωγικότητος - άνταγωνιστικότητος, περί οίκονομικῆς σταθεροποιήσεως, περί έπενδύσεων, άναπτύξεως καί εϋημερίας...